

Sygn. akt IV P 10/21

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Gałkowska

Protokolant st. sekr sąd. Katarzyna Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2022 r. w Puławach

sprawy z powództwa E. P.

przeciwko D. W.

o sprostowanie świadectwa pracy i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

1. Prostuje świadectwo pracy wydane powódce E. P. przez pozwaną D. J.-W. noszące datę sporządzenia 30 listopada 2020r.:

a/ w jego **pkt 6.pkt 5** poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu „01.01.2017 – 31.12.2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.), a wpisanie „02.01.2017 – 31.12.2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.);

b/ w jego **pkt 6.pkt 13** poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu w całości, a wpisanie:
„2.07.2009-3.07.2009;15.12.2010-17.12.2010;31.12.2010-26.01.2011;26.01.2011-15.02.2011,16.02.2011-8.03.2011,01.07.2011-18.08.2011-25.08.2011;16.08.2012-17.08.2012;01.02.2013-05.02.2013;06.02.2013-08.02.2013;29.07.2013-02.08.2013;09.12.03.03.2014-10.03.2014; 16.06.2014-25.06.2014;

c/ wpisuje **w pkt 8** - „Pracownik w okresie zatrudnienia ukończył kurs zorganizowany przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z zakresu obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz przeciwdziałaniem finansowania terroryzmu oraz ukończył szkolenie dla osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencji zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 7 lipca 2005r. w sprawie minimalnego szkolenia osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencji (Dz.U. z 2005r, nr 125, poz. 1053 z późn. zmianami);

2. Oddala żądanie powódki sprostowania świadectwa pracy w **pkt 6.1** poprzez wykreślenie istniejącego tam wpisu „3 dni”, a wpisanie „24 dni”;

3. Umarza postępowanie w zakresie żądania powódki sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie informacji o przyczynie rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem;

4. Zasądza od pozwanej D. J.-W. na rzecz powódki E. P. kwotę 3.206,83 zł (trzy tysiące dwieście sześć złotych 83/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2020r. do dnia zapłaty;

5. Oddala powództwo w zakresie żądania zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy ponad kwotę 3.206,83 zł;

6. Wyrokowi w pkt 1 pkt b i c i pkt 4 wyroku do kwoty 2.600,00 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

7. Koszty procesu znosi wzajemnie między stronami.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 stycznia 2021r. powódka E. P. wniosła o sprostowanie świadectwa pracy wydanego jej przez pozwaną D. J.-W., prowadzącą Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe w S. w jego: pkt 6.ppkt 1 poprzez zmianę zapisów w tym punkcie „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni”, a wpisanie „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 24 dni”, w pkt 6 ppkt 5 poprzez wykreślenie wpisu „01.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”, a wpisanie „02.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”, w jego pkt 6.ppkt 13 poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu w całości, a wpisanie: „2.07.2009-3.07.2009;15.12.2010-17.12.2010;31.12.2010-26.01.2011;26.01.2011-15.02.2011,16.02.2011-8.03.2011,01.07.2011-03.03.2014-10.03.2014; 16.06.2014-25.06.2014”, a nadto uzupełnienie zawartych w pkt 8 informacji poprzez dodanie informacji o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach, podanie informacji, że rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem nastąpiło z powodu zmiany miejsca zamieszkania pracownika. W pozwie tym powódka także domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kwoty 12.580,64 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2017, 2018, 2019 i 2020.

Na rozprawie w dniu 16 września 2021r. powódka podtrzymywała swoje żądania, z tym że jeżeli chodzi o sprostowanie świadectwa pracy, to cofnęła swoje żądanie co do wpisania powodu rozwiązania stosunku pracy.

W piśmie procesowym z dnia 29 września 2021r. (k.74-76) powódka sprecyzowała swoje żądanie sprostowania świadectwa pracy w jego pkt 8 w ten sposób, że wносиła o wpisanie informacji: „Pracownik w okresie zatrudnienia ukończył kurs zorganizowany przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z zakresu obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz przeciwdziałaniem finansowania terroryzmu oraz ukończył szkolenie dla osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencyjnych zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 7 lipca 2005r. w sprawie minimalnego szkolenia osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencyjnych (Dz.U. z 2005r, nr 125, poz. 1053 z późn. zmianami)”.

Pozwana D. W. ostatecznie uznała powództwo co do sprostowanie świadectwa pracy wydanego w jego pkt 6.ppkt 13 poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu w całości, a wpisanie: „2.07.2009-3.07.2009;15.12.2010-17.12.2010;31.12.2010-26.01.2011;26.01.2011-15.02.2011,16.02.2011-8.03.2011,01.07.2011-03.03.2014-10.03.2014; 16.06.2014-25.06.2014” oraz w pkt 8 poprzez dodanie informacji, że „w okresie zatrudnienia powódka ukończyła kurs zorganizowany przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z zakresu obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz przeciwdziałaniem finansowania terroryzmu oraz ukończyła szkolenie dla osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencyjnych zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 7 lipca 2005r. w sprawie minimalnego szkolenia osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencyjnych (Dz.U. z 2005r, nr 125, poz. 1053 z późn. zmianami)”, w pozostałym zaś zakresie powództwa nie uznawała i wносиła o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. P. zatrudniona była w Przedsiębiorstwie Handlowo- Usługowym w S., prowadzonym przez D. J.-W. od dnia 11 sierpnia 2008r. jako doradca klienta ds. usług finansowych, a swoją pracę wykonywała w G. (akta osobowe).

W dniu 5 sierpnia 2016r. powódka zwróciła się do pozwanej o udzielenie jej urlopu wychowawczego w terminie od 10.09.2016r. do 31.12.2016r. w celu sprawowania osobistej opieki nad córką J. P. (k.68). We wniosku z dnia 16 listopada 2016r. powódka zwróciła się do pozwanej o udzielenie jej urlopu wychowawczego w terminie od 02.01.2017r. do 31.12. 2017r. w celu sprawowania osobistej opieki nad córką J. P., a pozwana zamieściła na tym wniosku adnotację, że udziela urlopu wychowawczego od 01.01.2017r. do 21.12.2017r. (k.70,78). We wniosku z dnia 3 listopada 2017r. powódka zwróciła się do pozwanej o udzielenie jej urlopu wychowawczego w terminie od 02.01.2018r. do 31.12.2018r.

w celu sprawowania osobistej opieki nad córką R. P. (k.71), we wniosku z dnia 16 listopada 2018r. powódka zwróciła się do pozwanej o udzielenie jej urlopu wychowawczego w terminie od 02.01.2019r. do 31.12. 2019r. w celu sprawowania osobistej opieki nad córką R. P. (k.72), a w dniu 5 listopada 2019r. powódka złożyła kolejny wniosek do pozwanej o udzielenie jej urlopu wychowawczego w terminie od 02.01.2020r. do 30.11.2020r. w celu sprawowania osobistej opieki nad córką R. P. (k.73).

Pozwana począwszy od roku 2017 zgłaszała do ZUS, iż powódka przebywa na urloпах wychowawczych w okresach od: 01.01.2017 do 31.12.2017, od 01.01.2018 do 31.12.2018, od 01.01.2019 do 31.12.2019, od 01.01.2020 do 30.11.2020 (wydruk z (...) 80-84).

W lutym 2019r. powódka w wiadomości wysłanej pozwanej oświadczyła, że odmawia wyrażenia zgodny na dokonanie co do daty rozpoczęcia urlopu wychowawczego z daty od „2.01.2019r” na „od 01.01.2019”, a także podniosła, że jak wynika z informacji ZUS w roku 2017 i 2018 urlop wychowawczy został jej udzielony niezgodnie z jej wnioskami (k. 88). W listopadzie 2019r. powódka została poinformowana przez ZUS O/L., iż prowadzone jest postępowanie wyjaśniające z pozwaną dotyczące okresów przebywania powódki na urlopie wychowawczym i 31 stycznia 2020r. powódka otrzymała od ZUS informację, że po analizie dokumentów, ZUS stwierdził, iż pozwana nieprawidłowo wykazała przerwę w opłacaniu składek „urlop wychowawczy” od 1.01.2017, do 31.01.2017, od 01.01.2018 do 31.12.2018, od 01.01.2019 do 31.12.2019 zamiast od 2 stycznia każdego roku i ZUS sporządził „z urzędu” korekty dokumentów rozliczeniowych wpisując przerwę w opłacaniu składek „urlop wychowawczy” od 2.01.2017 do 31.01.2017, od 2.01.2018 do 31.12.2018, od 2.01.2019 do 31.12.2019 (k.95, 99- 103, k.11-16).

W dniu 14 sierpnia 2020r. powódka sporządziła oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę łączącej strony za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia, a pod tym oświadczeniem woli zawarła też wpis” Ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2017, 2018, 2019 i 2020 proszę przekazać na mój rachunek osobisty ...” – k.6.

W dniu 30 listopada 2020r. stosunek pracy łączący strony rozwiązał się i pozwana przesała powódce drogą pocztową świadectwo pracy (k. 8-10).

W piśmie z dnia 18 grudnia 2020r. powódka zwróciła się do pozwanej o wypłacenie jej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy tj. za rok 2020-26 dni, 2027- 26 dni, 2029 -26 dni i 2020 -24 dni (k.17), a w piśmie z dnia 21 grudnia 2020r. złożyła wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w pkt 6.ppkt 1 poprzez zmianę zapisów w tym punkcie „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni”, a wpisanie „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 24 dni”, w pkt 6 ppkt 5 poprzez wykreślenie wpisu „01.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”, a wpisanie „02.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”, w jego pkt 6.ppkt 13 poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu w całości, a wpisanie: „2.07.2009-3.07.2009;15.12.2010-17.12.2010;31.12.2010-26.01.2011;26.01.2011-15.02.2011,16.02.2011-8.03.2011,01.07.2011-03.03.2014-10.03.2014; 16.06.2014-25.06.2014”, a nadto uzupełnienie zawartych w pkt 8 informacji poprzez dodanie informacji o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach, podanie informacji, że rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem nastąpiło z powodu zmiany miejsca zamieszkania pracownika (k.22-23). W piśmie z dnia 19 października 2017r., otrzymanym przez powoda w dniu 31 października 2017r., pozwana odmówiła sprostowania świadectwa pracy (k.11).

Miesięczne wynagrodzenie powódki w roku 2020 stanowiło kwotę 2600 zł (k.45).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy przez strony, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Zeznania powódki słuchanej w trybie art. 299 kpc (00:06:53 nagrania rozprawy z dnia 4.01.22) w większości znajdują potwierdzenie w złożonych dokumentach, a wskazanych wyżej i zasługują na obdarzenie ich wiarą; natomiast sąd nie dał wiary zeznaniom powódki, gdy twierdziła, że dzieliła ona przysługujący jej urlop wychowawczy na części z uwagi na jej sytuację rodzinną i obawy, że pracodawca nie wyrazi zgody przerwaniu urlopu wychowawczego - do czego sąd odniesie się szczegółowo w rozważaniach. Zeznania

pozwanej słuchanej w trybie art.299 kpc (00:06:53 nagrania rozprawy z dnia 4.01.22) nie są sprzeczne z dokumentami złożonymi do akt sprawy i sąd obdarzył je wiarą w całości.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Żądanie powódki sprostowanie świadectwa pracy wydanego jej przez pozwaną w jego pkt 6.ppkt 13 poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu w całości, a wpisanie: „2.07.2009-3.07.2009;15.12.2010-17.12.2010;31.12.2010-26.01.2011;26.01.2011-15.02.2011,16.02.2011-8.03.2011,01.07.2011-03.03.2014-10.03.2014; 16.06.2014-25.06.2014” oraz w jego pkt 8 „ informacje uzupełniające” - poprzez dodanie informacji, że „w okresie zatrudnienia powódka ukończyła kurs zorganizowany przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z zakresu obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz przeciwdziałaniem finansowania terroryzmu oraz ukończyła szkolenie dla osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencji zgodne z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 7 lipca 2005r. w sprawie minimalnego szkolenia osób ubiegających się o wykonywanie czynności agencji (Dz.U. z 2005r, nr 125, poz. 1053 z późn. zmianami)” zostało uznane przez pozwaną i zgodnie z art. 213 §2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa; obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W świetle okoliczności sprawy nie można absolutnie powiedzieć, iżby uznanie powództwa przez pozwaną w tym zakresie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, albo zmierza do obejścia prawa.

Zatem i zgodnie z art. 213§2 kpc skoro sąd jest związany uznaniem powództwa, to wniesienie skargi w merytoryczną zasadność dochodzonego przedmiotowego roszczenia nie jest konieczne.

Wobec tego żądanie powódki sprostowania świadectwa pracy w jego pkt w pkt 6.ppkt 13 i pkt 8 zasługuje na uwzględnienie i sąd to uczynił w pkt 1.b i c wyroku.

Także zasadne jest żądanie powódki sprostowanie świadectwa pracy wydanego jej przez pozwaną w jego pkt 6 ppkt 5 poprzez wykreślenie wpisu „01.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”, a wpisanie „02.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”.

Należy podnieść, że zgodnie z art. 186 §7 kp urlop wychowawczy jest udzielany na pisemny wniosek pracownika składany w terminie nie krótszym niż 21 dni przed rozpoczęciem korzystania z urlopu, a zgodnie z § 7¹ tegoż przepisu, jeżeli wniosek ten został złożony bez zachowania terminu pracodawca udziela urlopu wychowawczego nie później niż z dniem upływu 21 dni od dnia złożenia wniosku. Z przepisu tego wynika, że urlop wychowawczy rozpoczyna się w terminie określonym przez pracownika we wniosku, a pracodawca jest obowiązany uwzględnić terminowo złożony wniosek pracownika. Art. 186 § 8 kp przewiduje że, urlop wychowawczy jest udzielany nie więcej niż w 5 częściach, co z kolei oznacza, że kolejne części nie muszą one następować bezpośrednio po sobie, a pracodawca ma obowiązek każdorazowo uwzględnić wniosek pracownika w tym zakresie. Powódka po raz pierwszy złożyła do pozwanej wniosek o urlop wychowawczy w dniu 5 sierpnia 2016r. na okres od 10.09.2016r. do 31.12.2016r. w celu sprawowania osobistej opieki nad córką J. i urlop w takim terminie został jej udzielony. W czasie przebywania na tym urlopie, we wniosku z dnia 16 listopada 2016r., powódka zwróciła się do pozwanej o udzielenie jej kolejnej części tego urlopu wychowawczego w terminie od 02.01.2017r. do 31.12.2017r., dalej w celu sprawowania osobistej opieki nad córką J. i wobec tego, że wniosek ten odpowiadał wymogom określonym w art. 186 kp, to pozwana winna w terminie wskazanym w tym wniosku udzielić powódce tego urlopu. Tymczasem na wniosku tym pozwana zamieściła adnotację, że udziela powódce tego urlopu wychowawczego od 01.01.2017r. do 31.12.2017r. W ocenie sądu pozwana nie miała prawa, aby wbrew wyraźnemu wnioskowi powódki określającym termin rozpoczęcia korzystania z kolejnej części urlopu wychowawczego, udzielić jej urlopu wychowawczego nie od 2 stycznia 2017r.- jak wnioskowała powódki, tylko od 1 stycznia 2017r. Zresztą pozwana podobnie postępowała, jeżeli chodzi o kolejne wnioski powódki, czyli z dnia 3 listopada 2017r., w którym powódka wnosiła o udzielenie jej urlopu wychowawczego od dnia 02.01.2018r., we wniosku z dnia 16 listopada 2018r., w którym powódka wnosiła o udzielenie jej urlopu wychowawczego od dnia 02.01.2019r. i tym z dnia 5 listopada 2019r., w którym powódka wnosiła o udzielenie jej urlopu wychowawczego od dnia 02.01.2020r.

Jednakże, jeżeli chodzi o te kolejne okresy, to pozwana wpisała w treść świadectwa pracy prawidłowe daty rozpoczęcia trwania tych kolejnych części urlopu wychowawczego, czyli od 2 stycznia kolejno roku 2018, 2019 i 2020; natomiast z niezrozumiałych przyczyn, mimo nawet dokonania przez ZUS z urzędu korekty tego okresu, pozwana w świadectwie pracy wpisała, że powódka w roku 2017 korzystała z urlopu wychowawczego od 1 stycznia.

Zatem oczywiście uznać należy, że powódka, zgodnie ze swoim wnioskiem złożonym w terminie do pracodawcy rozpoczęła korzystanie z drugiej części urlopu wychowawczego od dnia 2 stycznia 2017r. i w tym zakresie należało sprostować świadectwo pracy w pkt 6 ppkt 5 poprzez wykreślenie wpisu „01.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”, a wpisanie „02.01.2017 - 31.12 2017 – urlop wychowawczy (na dziecko J. P.)”.

Jeżeli zaś chodzi o żądanie powódki sprostowania świadectwa pracy w jego pkt 6.ppkt1 poprzez zmianę zapisów w tym punkcie: „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni”, a wpisanie „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 24 dni”, a także żądanie zasądzenia na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, to należy podnieść, że za czas urlopu wychowawczego pracownikowi nie przysługuje urlop wypoczynkowy za lata, które w całości objęte są urlopem wychowawczym, tj. gdy pracownik przebywa na tym urlopie w dniu 1 stycznia danego roku i w tym roku nie wraca do pracy. Natomiast inaczej jest, gdy w danym roku kalendarzowym pracownik rozpoczął korzystanie z urlopu wychowawczego po 1 stycznia. Zgodnie bowiem z art. 153§2 kp prawo do kolejnych urlopów wypoczynkowych pracownik nabywa w każdym następnym roku kalendarzowym „z góry” w pełnym wymiarze, co oznacza, że jeżeli rozpoczął przebywanie na urlopie wychowawczym od np. 2 stycznia, to nabył w tym roku prawo do urlopu wypoczynkowego w pełnym wymiarze. Także, zgodnie z art. 155² § 1 kp, w przypadku, gdy urlop wychowawczy wykorzystywany jest po nabyciu prawa do urlopu wypoczynkowego w danym roku kalendarzowym tj. po 1 stycznia i w tym samym roku kalendarzowym pracownik powraca do pracy, to nie następuje proporcjonalne obniżenie przysługującego pracownikowi wymiaru urlopu wypoczynkowego i pracownik ma prawo do urlopu wypoczynkowego w pełnym wymiarze. Natomiast powrót do zatrudnienia po okresie korzystania z urlopu wychowawczego przez pracownika, który w danym roku nie nabył prawa do urlopu wypoczynkowego (w dniu 1 stycznia korzystał z urlopu wychowawczego), skutkuje proporcjonalnym obniżeniem wymiaru urlopu wypoczynkowego.

Przenosząc powyższe na realia przedmiotowej sprawy, to stwierdzić należy, że powódka, korzystając ze swojego prawa, podzieliła przysługujący jej urlop na części i począwszy 2017r., wnioskowała do pozwanego pracodawcy o udzielenie jej urlopu wychowawczego kolejno od 2 stycznia 2017r. do 31 grudnia 2017r., od 1 stycznia 2018r. do 31 grudnia 2018r., od 2 stycznia 2019r. do 31 grudnia 2019r. i od 2 stycznia 2020r. do 30 listopada 2020r. Pracodawca zaś, co wyżej podniesiono, miał obowiązek udzielenie powódce przysługującego jej urlopu wychowawczego, także w częściach, w terminie określonym przez nią we wniosku. W takiej sytuacji, stwierdzić należy, że skoro w roku 2017, 2018, 2019 i 2020 powódka nie przebywała na urlopie wychowawczym w dniu 1 stycznia, tylko od 2 stycznia, to tym samym, w każdym z tych lat nabyła ona w dniu 1 stycznia prawo do urlopu wypoczynkowego w pełnym przysługującym jej wymiarze. Jednakże w ocenie sądu, choć powódka miała prawo, aby dzielić przysługujący jej urlop wychowawczy na dwoje dzieci na części, to wnioskowanie przez nią, i to czterokrotnie, o udzielanie jej przez pozwaną kolejnej części urlopu właśnie od 2 stycznia każdego roku było intencjonalne, czyli zdaniem sądu, powódka tak kreując swoje prawo do urlopu wychowawczego świadomie zmierzała ona do tego, aby mimo wieloletniego nieświadczenia faktycznie przez nią pracy na rzecz pracodawcy, nabywać prawo do urlopu wypoczynkowego w pełnym przysługującym jej wymiarze w latach 2017, 2018 2019 i 2020. Należy w tym miejscu wskazać, że nadrzędnym celem urlopu wychowawczego jest umożliwienie pracownikowi połączenia życia zawodowego z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem poprzez tymczasowe zawieszenie obowiązku świadczenia pracy. Pracownik składający wniosek o urlop tylko takim celem winien się kierować tj. aby zapewnić dziecku osobistą opiekę. W ocenie sądu, fakt, że powódka przez 4 lata powódka decydowała się na dzielenie przysługującego jej urlopu wychowawczego na części i na składanie kolejnych wniosków w tym zakresie, nie był spowodowany okolicznościami związanymi z koniecznością sprawowania przez nią opieki nad dzieckiem, czy jej sytuacją życiową, bo przecież przerwa pomiędzy kolejnymi częściami urlopu wychowawczego wynosiła 1 dzień i zawsze był to dzień 1 stycznia, czyli dzień wolny od pracy, a więc dzień, w którym bez wątplenia, pracodawca nie mógł żądać, aby powódka stawiała się do pracy i ją wykonywała. O intencjonalności jej zachowania świadczy też fakt, że w roku 2020, a więc gdy powódka miała wiedzę, iż ma prawo do urlopu

wychowawczego tylko do 30 listopada 2020, wniosowała o tenże urlop na okres od 2 stycznia do 30 listopada i w sierpniu złożyła wobec pozwanej oświadczenie woli o wypowiedzeniu stosunku pracy, które skutkowało tym, że po długim okresie przebywania na urlopie wychowawczym, powódka do pracy u pozwanej nie powróciła, tylko stosunek pracy rozwiązał się. Zauważyć należy, iż powódka składając oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę już wtedy formułując zapis - " Ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2017, 2018, 2019 i 2020 proszę przekazać na mój rachunek osobisty ...", domagała się od pozwanej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za te lata. Ten fakt, czyli pisemne wezwanie pozwanej już w sierpniu 2020r. do przekazania powódce ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy jest dowodem bezwzględnie świadczącym o tym, że powódka miała pełną świadomość, iż tak konstruując wnioski o udzielenie jej kolejnych części urlopu wychowawczego, według przepisów prawa, nabywała ona prawo do urlopu wypoczynkowego w każdym roku kalendarzowym w pełnym wymiarze. Tymczasem powódka w swoich zeznaniach, które składała w trybie art. 299 kpc podała, że o tym, iż ma prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2017-2020 dowiedziała się już po rozwiązaniu stosunku pracy i po otrzymaniu od pozwanej świadectwa pracy, a jej zeznania w tym zakresie są wprost sprzeczne z dowodem na piśmie, co oczywiście powoduje, że sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w tym zakresie, a tym samym co do jej twierdzeń, że określanie przez nią w kolejnych wnioskach terminu rozpoczęcia urlopu wychowawczego na dzień 2 stycznia nie było nastawione na chęć uzyskania przez nią prawa do kolejnego urlopu wypoczynkowego, a w przyszłości – możliwości żądania przez nią od pozwanej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W ocenie sądu, powódka tak kreując swoje prawo do urlopu wychowawczego, przewidywała że do pracy u pozwanej faktycznie nie wróci, bo przecież niewiarygodnym jest, w ocenie sądu, aby pracownik, który chce pracować dalej u danego pracodawcy, tak sprzecznie z zasadami współżycia społecznego, korzystała ze swojego prawa do jednostronnego określenia terminu korzystania z kolejnych części urlopu wychowawczego.

Zatem w ocenie sądu, choć w myśl wskazanych wyżej przepisów prawa, powódka rozpoczynając kolejną część urlopu wychowawczego od 2 stycznia nabywała prawo do urlopu wypoczynkowego za dany rok, skoro 1 stycznia na urlopie wychowawczym nie przebywała, to jednak, poza rokiem 2017, żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz od pozwanej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2018 do 2020 tj. za 76 dni, byłoby niezgodne z art. 8 kp, który to przepis umożliwia sądom weryfikowanie przepisów prawa pracy pod względem zgodności z wartościami aprobowanymi przez społeczeństwo. W każdej sprawie bowiem sąd może zastosować art. 8 kp, zgodnie z którym, nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Art. 8 kp nie kształtuje praw podmiotowych, nie zmienia i nie modyfikuje praw jakie wynikają z innych przepisów, przepis ten jednak upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej. Przepis ten zawiera klauzulę odsyłającą do ocen i wartości funkcjonujących poza normami prawa pracy ustanowionymi przez ustawodawcę. Wykonywanie prawa w stosunkach pracy podlega ocenie sądu pracy w aspekcie zasad współżycia społecznego, co nie narusza gwarantowanych przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej praw obywatelskich (wyr. SN z 6.11.2001 r. w sprawie IPKN 676/00). Z istoty nadużycia prawa podmiotowego wynika, że dokonuje go strona, która wykonując swoje prawo, czyni to niezgodnie z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa (wyr. SN z 20.1.2011 r. w sprawie IPK 135/10). Artykuł 8 kp umożliwia dokonanie oceny sądowi pracy, czy korzystanie przez uprawnionego z zagwarantowanego mu przepisami prawa pracy prawa podmiotowego mieści się czy też wykracza poza granice zasad współżycia społecznego i społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa (wyr. SN z 17.9.1997 r. w sprawie I PKN 273/97). Konstrukcja nadużycia prawa podmiotowego (art. 8 KP) ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności (wyr. SN z 7.1.2014 r. w sprawie I PK 149/13). Każde bowiem uprawnienie skonfigurowane zostało z określoną racją i klauzule zawarte w art. 8 kp służą jego zmodyfikowaniu, jeśli wyjątkowo w danym układzie zdarzeń inne wartości okażą się dominujące.

Jak już wyżej podniesiono, w ocenie sądu, powódka wniosując do pozwanej

o udzielanie jej kolejnych części przysługującego jej urlopu wychowawczego od co najmniej od 2018 kierowała się tylko i wyłącznie tym, aby przerwać ciągłość tego urlopu wychowawczego na 1 dzień w nowym roku i zawsze był to dzień

wolny od pracy - 1 stycznia, po to tylko, aby nabyć prawo w danym roku kalendarzowym do urlopu wypoczynkowego w pełnym wymiarze. W ocenie sądu, jedynie jeżeli chodzi o rok 2017, to można uznać, iż była to inna sytuacja niż w pozostałych latach, gdyż można zaakceptować twierdzenie, a tym samym przyjąć jej zeznania w tym zakresie za prawdopodobne, iż na tamten czas tj. przełom roku 2016/2017, istotnie sytuacja życiowa powódki i jej rodziny, w związku ze zmianą miejsca faktycznego zamieszkania rodziny w związku ze zmianą miejsca pracy męża powódki, mogła być niestabilna i powódka wtedy mogła nie wiedzieć, czy wróci do pracy u pozwanej i kiedy, a więc rozpoczynając drugą część tego urlopu wychowawczego, powódka mogła wyznaczyć termin jego rozpoczęcia od 2 stycznia 2017r. Natomiast, w ocenie sądu, już w trakcie trwania roku 2017 tj. gdy powódka na stałe zamieszkała w C., o czym świadczy jej zameldowanie w C. – zaświadczenie z dnia 22.09.2017- k.7, podjęła ona już wtedy decyzję, że nie ma ona zamiaru wracać do wykonywania u pozwanej pracy, a jedynie chciała wykorzystać w całości przysługujący jej urlop wychowawczy. Poza sporem jest, że okres trwania urlopu przysługującego powódce urlopu wychowawczego kończył się 30 listopada 2020r, a więc powódka mogła jesienią 2017 złożyć wniosek o korzystanie z urlopu wychowawczego od dnia 1 stycznia 2018r. aż do 30 listopada 2020r., bez dzielenia na części, a wskazanie przez nią daty rozpoczęcia tego urlopu na dzień 2 stycznia nie było uzasadnione żadnymi obiektywnie istniejącymi okolicznościami, podobnie jak i określenie przez nią daty zakończenia trwania tej części urlopu na 31 grudnia 2018r., a także takie samo jej zachowanie jeżeli chodzi o rok 2019 i 2020. Złożenie przez powódkę wniosku o udzielenie jej urlopu wychowawczego na cały przysługujący jej okres, przy czym cały czas należy pamiętać, że celem tego urlopu jest umożliwienia pracownikowi, bez zrywania stosunku pracy, możliwości sprawowania opieki nad dzieckiem, nie mogło rodzić po stronie powódki obaw co do jej ewentualnego wcześniejszego powrotu do pracy, bowiem zgodnie z art. 186³ kp, pracownik może zrezygnować z urlopu wychowawczego w każdym czasie - za zgodą pracodawcy albo po uprzednim zawiadomieniu pracodawcy - najpóźniej na 30 dni przed terminem zamierzonego podjęcia pracy. Z przepisu tego wynika więc, że informacja o rezygnacji z urlopu wychowawczego płynąca od pracownika jest dla pracodawcy wiążąca, a pracodawca ma jedynie możliwość niewyrażenia zgody na powrót przed upływem 30 dni od otrzymania informacji, a po tym terminie pracownik powinien zostać dopuszczony do pracy na dotychczasowym stanowisku, a jeśli nie jest to możliwe, wówczas na stanowisku równorzędnym lub też innym, ale odpowiednim do posiadanych przez tę osobę kwalifikacji zawodowych.

Zatem według sądu, należy przyjąć, że prawo powódki do urlopu wypoczynkowego należnego jej za rok 2017 w pełnym wymiarze tj. 26 dni nie stanowiło nadużycia prawa i nie jest sprzeczne z art. 8 kp; natomiast za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i zasadami współzycia społecznego, a więc naruszające art. 8 kp, sąd uznał prawo powódki do urlopu wypoczynkowego za lata 2018 – 26 dni, za 2019- 26 dni i za rok 2020 – 20 dni. Zgodnie z art. 8 zd 2 kp takie działanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Zgodnie z art. 171§1 kp w momencie rozwiązania stosunku pracy, pracodawca jest obowiązany wypłacić pracownikowi ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a wysokość i sposób wyliczania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynika z § 14- 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r. nr 2, poz. 14 ze zm). Jak wyżej podniesiono, skoro sąd uznał, że powódka nabyła prawo do urlopu wypoczynkowego za rok 2017 i nabycie przez nią tego prawa nie narusza art. 8 kp, to zasadnym jest żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz od pozwanej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy tj. za 26 dni. Sąd, mając na uwadze, że współczynnik służący do ustalenia ekwiwalentu za 1 dzień urlopu dla pełnego etatu w 2020 roku wynosił 21,08, a wysokość wynagrodzenia powódki ustalonego w 2020r. stanowiła kwotę 2.600,00 zł, wyliczył wysokość ekwiwalentu za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, a następnie przemnożył przez liczbę dni niewykorzystanego przez powódkę urlopu wypoczynkowego tj. 26 dni, co dało kwotę zasądzoną w pkt 4 wyroku. Sąd w pkt 5 wyroku oddalił żądanie powódki co do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w pozostałym zakresie tj. za lata 2018-2020 wobec tego iż – jak wyżej podniesiono, uznał, iż prawo powódki do urlopu wypoczynkowego w każdym z tych lat narusza art. 8 kp. .

Sąd także oddalił żądanie powódki sprostowania zapisów w pkt 6.1 świadectwa pracy, bowiem żądanie tak sformułowane przez powódkę tj. aby wykreślono zapis w tym punkcie: „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze

3 dni”, a wpisano: „wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 24 dni”, nie jest uzasadnione okolicznościami faktycznymi. Zgodnie z § 2 ust 1 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 r. (Dz.U. z 2016 poz. 2292 ze zm) w sprawie świadectwa pracy, w świadectwie pracy zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczeń społecznych, dotyczące urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy i wykorzystanego w tym roku. Jak wyżej podniesiono, w ocenie sądu, powódka formułując wniosek o udzielenie jej urlopu wychowawczego za rok 2020 wprawdzie nabyła prawo do urlopu wypoczynkowego za rok 2020 i istotnie, mając na uwadze art. 155² § 2 w zw z art. 155¹ §1 ust 1 kp za 24 dni, to jednak prawo to było sprzeczne z art. 8 kp , co powoduje, że nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Zatem żądanie to podlega oddaleniu.

Wobec tego sąd orzekł jak w sentencji.

Umorzenie postępowania co do żądania sprostowania tegoż świadectwa pracy poprzez wpisanie informacji o przyczynie rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem - wobec cofnięcia w tym zakresie powództwa uzasadnia przepis art. 355 kpc w zw. z art. 203§1 i 4 w zw. z art 469 kpc.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia uzasadnia przepis art. 477² §1 kpc.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 100 kpc. Powódka bowiem wygrała sprawę o roszczenie majątkowe w 1/4 co do wysokości, a jeżeli chodzi o roszczenie niemajątkowe to w ³/₄ . Zatem mając na uwadze fakt, że strony poniosły koszty procesu, w tym powódka wykazała koszty związane z osobistym udziałem w rozprawie, zaś pozwana reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika i mając na uwadze §9 ust 1 pkt 1 i 3 oraz § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego (Dz.U. z 2018r, poz.265) poniosła koszty zastępstwa procesowego, to wzajemne zniesienie kosztów procesu pomiędzy stronami jest uzasadnione.